

BÀI 77.

4.

"Nhật Ký Tôi".

Buổi tối (thứ Hai 26/4/1976)

Tôi định chấm dứt hẳn những trang nhật ký về Nguyễn tại đây, nhưng nghĩ lại thôi. Tôi cần phải ghi ra cho hết những ngày giờ trống rỗng này, không phải cho chàng nữa, mà là một hình thức *tự cứu mình* ra khỏi cơn suy sụp.

Đêm qua không ngủ được, thấy thời gian sao dài thê thiết! Và buổi chiều nay, lúc 5 giờ, vẫn không bỏ được cái thói quen đứng nhìn ra cửa sổ căn gác để ngắm trong vô vọng một bóng hình...

□

Sài Gòn, thứ Ba 27/4/1976.

Ngày thứ hai. Tôi trốn tránh các cuộc chơi với nhóm Lâm Đồng, nằm lặng im một mình trên căn gác.

Cho đến buổi trưa, chịu không nổi với sự đau đớn, lại đi lên nhà chị Huệ. Ít ra tại đây, tôi còn được nghe nhắc nhở đến tên chàng, dù điều này chỉ càng làm tăng mối sầu thương nhớ.

□

Sài Gòn, thứ Tư 28/4/1976

Tâm trạng khủng hoảng trầm trọng, tôi nhớ Nguyễn nhưng đồng thời không bao giờ còn mong chàng trở lại.

□

Sài Gòn, thứ Năm 29/4/1976

Buổi sáng đi uống *café* cùng Mạnh và Lâm Đồng. Trong quán, Lâm Đồng kể cho nghe về cuộc tình và những dự định đám cưới của nàng với người yêu. Sao lại nghe xót xa cho mình không ít?

Tôi kiêu hãnh không muốn nhận rằng mình đau khổ nhưng lại *không thể tự dối trá chính mình* những nỗi niềm hiện tại.

Ghi nhận Nguyễn yêu tôi nồng nàn nhưng **chưa bao giờ** chàng mang ý nghĩ mua cho tôi chiếc nhẫn một đời ràng buộc, như bất cứ kẻ yêu nhau nào đã làm điều ấy. Đó không phải lỗi tự chàng mà sự việc vốn đã là như thế. Tôi không phải là người để cho chàng cầm tay đeo vào một chiếc nhẫn... mà chỉ là một bóng hình lảng đãng để một quãng định mệnh ngăn ngừa, chàng có dịp chiêm ngưỡng mê say.

Sao chỉ muốn khóc vì những ý tưởng vừa nói.

□

Sàigòn, thứ Sáu 30/4/1976

Giấc ngủ đầy mộng mị kinh hoàng. Bản thân quá! Không lẽ đời tôi đến đây là hết?

Buổi sáng kéo dài đến chiều, cùng Lâm Đồng đến nhà chị Huệ uống rượu. Ngất ngư vì đau khổ và say.

□

Sàigòn, thứ Bảy ngày 1/5/1976

Lại uống rượu nhà chị Huệ với Lâm Đồng và hai người bạn trai của nàng. Cuộc rượu sáu người từ nửa đêm kéo dài tới sáng. Lòng nghe buồn như khóc.

□

Sàigòn, Chủ nhật ngày 2/5/1976

Trong nhà có nhiều điều phiền muộn, càng khổ sở hơn khi từ nay không còn Nguyễn để kể cho nghe. Một tuần lễ rồi xa cách, kể từ buổi chiều Chủ nhật cuối cùng gặp nhau. U uất quá. Ôi! Bao giờ mới thoát ra được những gai góc này?

□

Sàigòn, thứ Hai ngày 3/5/1976

Đọc sách liên miên. Tám ngày rồi không biết đã tiêu thì giờ như thế nào? Năm ngày bị sốt vì ngón tay làm độc thay móng, đọc sách nhiều hơn để quên Nguyễn nhưng cứ mỗi buổi sáng tỉnh dậy là mỗi buổi sáng càng chán chường rũ rượi hơn.

Sao Nguyễn không viết gì về cho tôi? Tôi không tin là Nguyễn đã hết yêu tôi và vẫn đợi chờ mỗi buổi chiều sự xuất hiện bất ngờ của Nguyễn với *valise* (như hai lần trước) dù rằng biết là vô vọng.

□

Sàigòn, thứ Ba ngày 4/5/1976

Thức giầy buổi sáng trong một bầu trời mây xám giăng đầy, sao thật là buồn, nỗi buồn chết người. Tôi đã không còn chàng để phô diễn cái cảm xúc nghệ sĩ của mình trước một bầu trời mây xám thế này. Càng chết lòng hơn khi đang đọc một tác phẩm của Hemmingway mà bối cảnh là Paris.

Ngày 4/5/1975, tôi già từ Dalat và ra khỏi đời anh Ngọc.

Ngày 4/5/1976, vừa tròn một năm, trái tim tôi lại thêm lần nữa nát tan!

Buổi chiều bỏ lên nhà chị Huệ uống rượu thật nhiều và say ngất ngư, nhưng tiếng đàn thì lại “*êm như nhung!*” (lời thiên hạ nhận xét).

Chiều nay sao đôi tay cứ đẩy đưa hoài bản nhạc *Người đi Qua Đời Tôi* như một ám ảnh.

Anh đi qua đời em

Không nhớ gì sao anh?

□

Sài Gòn, thứ Tư ngày 5/5/1976

Nhận thư Nguyễn gửi từ Dalat.

Dalat, đêm 27/4/1976,

Mãn yêu dấu ngàn đời của Nguyễn,

Hôm qua Nguyễn đến Dalat lúc bốn giờ chiều. Mây xám chập chùng giăng phủ. Lại thêm những cơn mưa nhỏ. Lòng Nguyễn trống trải khôn kể. Trời Dalat quả nhiên là một mùa thu bất tận Mãn ạ, mà Nguyễn lại nhớ thương Mãn quay quắt.

Buổi chiều mưa, Nguyễn vọt xuống Tao Đàn để lấy gói quà Mãn gửi, những chiếc mouchoir ủ hương champagne giết lòng Nguyễn từng chập. Nguyễn lại vui nó thật sâu trong thùng sách, như năm ngoái đã từng vui cái mèche tóc của Mãn.

Trên này, Nguyễn chỉ thích đi quanh quán giữa phố thị như một kẻ vô hồn, những cơn dốc ủa nắng, những via phố ướt mưa, tác lòng Nguyễn nhen ngào câm nín.

Mình đã chẳng đồng ý xa nhau là gì, Mãn hả? Bỏ Sài Gòn để chạy trốn những suy tưởng ngất nghèo, ngọn núi khổ đau cặm chân Nguyễn lại. Đau khổ giải thích được mọi sự. Nhưng Nguyễn chẳng dám đi lại con đường Phan Đình Phùng, vì ở đó có những quán rượu, vì ở đó có luôn căn gác cũ của Mãn. Nguyễn nhớ, những tháng ngày này năm ngoái, Mãn cũng đang vật vã khổ đau. Nguyễn lại ngán ngảm nghĩ đến sự so le nghiệt ngã có sắp đặt tử tế, như những cơn mưa rơi trong một tác phẩm của Maurois, mặc dù phải đóng chung một vở nhưng hoàn toàn không biết đến những sợi dây trong tay người đạo diễn đang kéo ngay trên đầu.

Mãn đang làm gì ở Sài Gòn? Nguyễn nghĩ không ra. Đi uống rượu vẫn vơ? Dạy đàn? Nằm trên gác đọc sách? Mãn có nhớ đến Nguyễn? Nguyễn còn yêu Mãn nhiều lắm, Mãn tin vậy chứ? Mà Nguyễn lại kính mến Bà Ngoại và thương Ông Bà Nội nữa. Nguyễn không muốn tạo khó nghĩ cho ai cả, nên Nguyễn phải chịu đựng sự khổ đau giấu diếm một mình.

.....

Mãn yêu dấu của Nguyễn,

Đêm qua đang viết dở chùng, Nguyễn thấy chán nản quá nên bỏ ngang, đọc Maurois. Nguyễn tìm được Mãn trong quyển truyện thật nhiều. Có một câu, Nguyễn đọc đi đọc lại nhiều bận:

"Tôi muốn tả cho Isabelle thấy hết tất cả sự duyên dáng, nỗi buồn kỳ bí và những thói trẻ con sâu sắc của nàng. Chung quanh tôi, sau khi nàng đã bỏ đi, trong số bạn hữu và gia đình, lẽ tất nhiên ai cũng đều phê bình nàng rất gay gắt. Riêng tôi, đã hiểu được nàng, **nếu có thể hiểu được người con gái kín đáo đó, tôi cho rằng không một người phụ nữ nào ít tội lỗi hơn nàng.**"

Quyển sách càng đọc Nguyễn càng thấy thích. Nhưng Nguyễn nghe buồn quá khi bắt chợt dừng đọc và ý thức ra Nguyễn và Mẫn đã nghìn trùng xa cách với nhau.

Đêm qua, Nguyễn thức thật khuya và trần trọc hoài, cứ tự hỏi Mẫn có đang an giấc? Nếu biết được Mẫn ngủ ngon ở nhà Bà Ngoại thì đó là điều vui sướng duy nhất của Nguyễn. Mẫn có hay trở giấc? Trời chẳng có trăng phải không Mẫn? Trong bóng đêm khít khao, nếu trở giấc cũng đỡ thấy lòng quạnh quẽ. Nguyễn tưởng tượng như vậy.

Mẫn ạ, hôm nay Dalat không mưa. Mặc dù mây xám vẫn phong kín bầu trời nhưng buổi chiều cũng có đôi chút nắng. Nguyễn có dịp lên nhà người bạn ở đường Nguyễn Siêu, đi ngang qua căn nhà số 35 đường Cao Bá Quát mà Nguyễn thường nghe Mẫn kể, Nguyễn thấy lòng xúc động kỳ lạ. Hình như Mẫn quanh quẩn đâu đây, thật gần với Nguyễn? Mà những tháng ngày này năm ngoái Mẫn tất tả khổ đau với căn phòng lộng gió, Mẫn làm bạn với nỗi quạnh quẽ và đóng sách. Có lẽ Nguyễn chẳng thể tả cho Mẫn nghe hết được nỗi cảm hoài của Nguyễn đâu. Con đường Cao Bá Quát nhìn sang thung lũng tình yêu. Nguyễn nhận ra ngôi thánh đường và cái nhà nguyện cũ kỹ vàng vọt bên kia đồi mà ngày xưa Nguyễn thường tìm đến.

Căn nhà anh Ngọc, đúng như lời Mẫn kể, thật đẹp! Nhưng Nguyễn cảm nghe sờ sờ vì nó tỏa ra cái vẻ tịch liêu hoang lạnh quá. Thửa vườn phía trước thật đáng yêu, giàn bầu mỏng manh, đôi ba luống đất vừa được xới. Ủ! Nguyễn tự nhủ, chỗ này Mẫn hay ra nằm trên những chiếc ghế dựa, chỗ kia Mẫn đứng gọi lên lầu có những khung cửa sổ bằng kính vuông vắn. Và căn phòng có cánh cửa hình tròn ở phía trên, Mẫn đã khép hờ mỗi trưa bỏ đi bộ ra phố...

Nguyễn nghe buồn đến lạ người Mẫn ạ. Nguyễn cũng không hiểu tại sao nữa? Trong một khoảnh khắc, tự dưng Nguyễn thấy tất cả mọi sự việc đều kỳ cục, con đường xinh xắn, ngôi nhà kỷ niệm của Mẫn, khung cảnh núi đồi hùng vĩ... và ngay cả nỗi buồn bất chợt của Nguyễn. Nguyễn cảm tưởng mình đang dần dần ra.

*Nguyễn thật thiếu tế nhị khi nhắc lại kỷ niệm cũ của Mẫn, những kỷ niệm vừa **đúng cái chu kỳ quái quỷ một năm!** Và cũng là ngày Nguyễn nhìn ngôi nhà mà lòng thương nhớ Mẫn dâng cao không thể nào kể xiết. Mẫn ạ, Nguyễn thấy đẹp quá! Buồn bã quá đến ngợp! Nguyễn phải viết ra để chia sẻ cùng Mẫn chứ? Mẫn tha lỗi cho Nguyễn nghe! Nguyễn cũng như Mẫn, nghĩ rằng những cái nhỏ nhặt, diên khùng nhất của Nguyễn, Nguyễn chỉ chia sẻ được cho riêng Mẫn thôi.*

Chiều nay lúc trời chạng vạng, Nguyễn đi lang thang trên phố và gặp cậu Bá. Nguyễn nhắc đến Mẫn thật nhiều, hẹn ngày mai đi chơi với cậu. Ở Dalat, chỉ có cậu Bá là gọi được cho Nguyễn nhiều hình

ảnh của Mẫn, duy nhất. Chỉ cậu mới tạo nổi cảm tưởng Mẫn và Nguyễn vẫn đang còn là của nhau.

Nguyễn chẳng biết có gửi thư này cho Mẫn không? Mẫn đã quen được với sự chia xa ba ngày rồi. Nguyễn chỉ ngại thư đến sẽ làm Mẫn buồn hơn nữa. Mẫn đừng buồn nghe. Nguyễn vẫn gửi như để báo cáo với Mẫn cảnh vật Dalat với mùa thu bất tận. Mây thu lúc nào cũng hần rở dáng vẻ mệt mỏi của mình trên lưng trời xám: "Chập chùng và lãng đãng."

Nguyễn hôn Mẫn và yêu Mẫn.

Nguyễn.

[]